

kort geding

THEATER

Herfstsonate

Theater Malpertuis en 't Arsenaal. Gezien in Tielt, 2 februari. Tournee tot 31 maart.

★★★★☆

Kalm, helder en sober: zo speelde de vierde pianiste ooit de preludes van Chopin. Maar de getormenteerde versie die uit de boxen dreunt, klinkt in alle opzichten als het tegendeel.

Behalve een klassieke vedette op haar reitour is Charlotte ook een gerateerde moeder. Haar dochter Eva is ze zeven jaar lang uit het oog verloren. Nu komt ze een week-endje bijkletsen.

Luisteren heeft deze furie, met haar eeuwi-

ge glimlach en haar burgerlijke hoedje, nog altijd niet geleerd. Al bij haar aankomst stort ze zich in een waterval van woorden.

Herfstsonate van Malpertuis is een bewerking van de gelijknamige klassieker van Ingmar Bergman uit 1978. Het is een genadeloze film, een slagveld van emoties. Tijdens een lang nachtelijk gesprek barst een getroebleerde moeder-dochterrelatie open als een etterbui. De dochter vindt uiteindelijk de woorden. Ze verwijt haar moeder egoïsme en een alles verstikkende liefde, die haar verdere leven kapotgemaakt hebben.

De regisseur Piet Arfeuille is niet bij de trage shots en de eindeloze psychologische oorlogsvoering uit Bergmans film blijven hangen. Hij heeft dit drama naar zijn hand gezet door een dosis milde humor en een snuifje melancholie toe te voegen. En vooral: door er een uptempo versie van te ma-

Ingrid De Vos in 'Herfstsonate'. © Paul De Cloedt

ken, met snelle schakelingen. Er zijn duidelijk ook andere klemtonen gelegd. Zo krijgt de echtgenoot (Wim Danckaert, in deze voorstelling het filosofische type en de rust in persoon) een prominente rol toebedeeld. Net als het onverwerkte trauma van een verongelukt kindje.

Na enkele opvallende vormexperimenten

kies Malpertuis voor een klassiek stuk waarin acteurs kunnen uitblinken. Zoals Ingrid De Vos, lange tijd afwezig van de scène. Ze maakt van de moederfiguur een rond karakter, een complexloos en haast sympathiek personage met een groot incasseringsvermogen. Tania Van der Sanden, iets hoekiger, duikt in een breder scala van emoties.

Deze *Herfstsonate* gaat over veel tegelijkertijd. Over adoratie die omslaat in verdriet en pijn, maar ook over de tijd en wat hij met ons doet, over woorden die tekortschieten en muziek die klinkt als een spiegel. Het is praattheater op de basismelodie van een praatfilm: consequent en sober, maar ook streng en compromisloos. Dat blijkt alleen al uit de opstelling, een wat ongemakkelijke mise-en-place. Alsof deze personages letterlijk de hele tijd naast elkaar spreken.

GEERT VAN DER SPEETEN